

II C

20 b Kort Underretning

om

Baptisternes Tro,

med Hensyn til

de destinguerende Punkter.

„Dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple, og I skulle erkjende Sandheden, og Sandheden skal frigjøre eder.“ Joh. 8, 31. 32. Om Noget elsker mig, skal han holde mit Ord.“ 14, 23. „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger.“ 15.

Hamborg.

Trykt af W. R. G. Købner.

Baptisternes Hovedgrundføtning.

1. **I** Et og Alt at henholde sig til Guds Ord, Bibelen, er Baptisternes Første og Sidste. Hovedledetraaden i deres hele Væsen og Forhold er den Grundføtning, at troe Alt hvad der staaer i Guds Ord og at gjøre Alt, hvad han deri befaler. — I alt, hvad der angaaer Tro, Religion og Gudstjeneste, erkjende de ingen anden Herre og Befalingsmand end Jesus Christus. Han er i disse Ting deres Lovgiver, deres eneste Overhyrde, Biskop eller Pave. En Pavemagt i Menneskehænder underkaste de sig ikke. Derfor føle de sig i Religionsanliggender uafhængige af Staternes Konger, Øvrigheder og Embedsmænd, i lige Maaade uafhængige af alle afdøde Kirkefædre og Reformatorer, og følgelig uafhængige af alle symboliske Bøger og Bedtægter. — I Bibelen finde de den eneste tilforladelige, useilbare Aabenbaring af Christi, den eneste retmæssige og useilbare Kirkefyrstes, Billie.

2. Baptisterne holde Læren om den saliggjørende Tro, eller om Syndstiligivelse og Retfærdighed for Gud formædelst Jesu Blod (hans Offerdød), for at være Bibelens Hovedindhold; men de tillade sig ikke, at tilfødesætte noget af alt det, der hører med til Guds Ords Indhold. De holde Troen paa Guds Son, den Korsfæstede for det ene Nødvendige til Salighed, da Mennesket ikke kan fortjene eller tilveiebringe den ved noget Slags Gjerninger, Bod, Taa- rer, Daab, Nadvere o. s. v. Dog mene de ikke, at Den, der har sine Synders Tilgivelse og er bleven salig ved Troen, nu ikke behøver at bryde sig om de Bud og Befalinger, som Herren giver i sit Ord; meget mere er det deres Overbeviisning, at den levende Troes eneste ægte

Frukt, er Trost i Kjærlighed til Herren, og Lydighed mod hans Anordninger, som de ikke tør eller vil vrage, læste eller forandre.

Baptisternes Forhold til Reformatorerne og Reformationen.

Luther oversatte Bibelen. Han rev den ud af Kirkens eller Præsternes Hænder og gav den i Hvermands Haand. Paa den skulde de nu bygge, ikke paa gamle Bedtægter. At gjøre dette, er, som vi have seet, Baptisternes Hovedgrundsaetning. — De katholske Concilier, Paver og Præster anmassede sig Eneret til at udlægge Bibelen. Luther gjorde Brug af sin Ret og Frihed til selv at læse den, og at handle efter den, saaledes, som han forstod den, ikke saaledes, som Andre forstod den. Det samme gjøre Baptisterne. — Hvad der ikke stemmede overeens med Bibelen, det skulde, efter Luther's og alle Reformatorerne Hovedgrundsaetning, afskaffes, om det end var bleven nok saa gammelt og ærværdigt. Retop derefter handle Baptisterne. — Reformatorerne forkastede de menneskelige Gjærningers retfærdiggjørende Kraft, og fremsatte Jesus Christus, som eneste Frelser og Saliggjører. Baptisterne ere af ganske Hjerte og Sjæl enige med dem heri. — Men naar Reformatorerne lode hele Lande forandre deres Steenkirkers Indretning, deres Præsteskab, deres religiøse Skikke, og saa kalde sig en evangelisk-christelig Kirke; naar Folk, som boede i et vist Kirkesogn og som for kaldtes en katholsk Menighed, nu bleve et lutherisk Kirkesogn og kaldtes en lutherisk Menighed — saa kunne Baptisterne ikke finde sligt efter Guds Ord, men maa troe at Reformationen tog en feil Bending, og at det er Hjerterne, som skulle reformeres, saa Christi Menighed kan bygges af levende Mennesker. — Naar der istedetfor den gamle Pavemagt i Rom, dannedes en ny, naar lutheriske Præster traadte i de katholskes Sted, og atter anmassede sig Eneret til at udlægge Bibelen, til at herske over Troen, til at opstille ufravigelige symboliske Bøger for alle kommende Tider, saa

funne Baptisterne, med Bibelen i Haanden, ikke underkaste sig. — Paven i Rom udgiver sig for en Apostel, og som saadan for useilbar i sin Lære. Naar man nu i lige Maade vil fremstille Luther som inspireret og useilbar, saa kunne Baptisterne, som elske og ære ham høit, som en Broder i Christo og som en tapper Helt i Herrens Krig, ikke stemme i med. De hylde Reformationen, saavidt den følger Guds Ord, men holde den for at være ufuldendt.

Gjendøberne vare ingen Baptister og Baptisterne ere ingen Gjendøbere.

I Luther's Tid levede der en Sect i Tydskland, som kaldtes Gjendøberne, imod hvilke han skrev i meget stærke Udtryk. Da nu efter Aarhundreders Forløb Baptisternes Fjender gjerne ville udlede Baptisternes Oprindelse fra Gjendøberne og anvende alt hvad Luther har sagt mod disse, imod hine; saa er det vigtigt, at tilintetgjøre dette Anslag, ved at vise Forskjellen imellem Gjendøberne, som Historien og tildeels den augsburgske Confession skildrer os dem, og Baptisterne, som leve i Danmark, Tydskland, Frankrig, Engelland, Amerika, Bestindien, Ostindien o. s. v. og af hvilke der omtrent findes halvanden Millioner.

1. Gjendøberne fordømmes i den augsburgske Confessions 5 Art. fordi de lære, at de uden det legemlige, udvortes Ord, det vil sige uden Bibelens Ord, uden bibelsk Prædiken eller Lære, komme til at annamme den Helligaand, ved deres egne Forberedelser, Tanker og Gjerninger. — Baptisterne ere længere fra at troe dette, end nogen anden christelig Sect eller Kirke; de staae her i den skarpeste Modsætning til Gjendøberne, i det de netop lægge den største Vægt paa Ordet, og antage, at Troen aldrig kommer uden ved at høre Evangeliets Ord. Derfor døbe de ikke Dem, som man ikke kan prædike for. Den lutheriske Kirke derimod antager, at den Helligaand annammes uden det legemlige Ord, uden Evangeliets Forkyndelse; derfor bestænkter (eller efter dens Mening døber) den jo de spæde Børn.

2. G j e n d ø b e r n e vare, som en Følge af, at de til-
sidesatte det faste aabenbarede Ord, Sværmerie og kaldtes
med Rette af Luther „Schwarmgeister“. De hengave sig
til falske overordentlige Aabenbaringer ved Aanden, til
falske Propheters Spaadomme og Dromme. Deres hele
Færd var sværmerisk, indtil Raserie undertiden. De troede
sig berettigede til Meget, som strider lige imod Skriftens
klare Ord, paa Grund af Instydelser fra Gud selv. —
Baptisterne betragte al Aabenbaring udenfor Bibelens
faste Ord, som Bedrag og søge med den enfoldige Tro's
stille Sindsrolighed og med modent Overlæg, i Gæt og Alt
at rette sig efter det faste Ord.

3. G j e n d ø b e r n e brugte legemlige Baaben til at ud-
brede deres Lærdomme; de erobrede Byer, dræbte deres Fjend-
er, oprettede et nyt Zionsrige og troede, at de Ugudelige
burde ihjelslaaes — Baptisternes Troes-Baaben ere
aandelige, og bestaae i Evangeliets dyrebare Ord, talt i al
Ydmyghed og Kjærlighed. De troe, at Ingen har Ret til, ved
ydre Midler at tvinge sin Næste til Noget i religiøs Hen-
seende, og at hverken enkelt Mand, Staat eller Kirke tør
bruge Bold imod noget Menneskes Samvittigheds-Dver-
beviisning og hindre ham i at efterkomme den, saalænge
han ikke handler imod nogen almindelig Morallov eller
Statens Love angaaende verdslige Ting.

4. G j e n d ø b e r n e, som de af Aanden Inspirerede,
hævede sig over Morallovene, hvoraf fulgte de strækkeligste
Laster og Udsvævelser. — Baptisterne lægge en sær-
deles Vægt paa et sædeligt, retskaffent, menneskekjærligt, i
enhver Henseende upaaklageligt og pletfrit Levnet, som
Trens ægte Frugt, og det bedste Bidnesbyrd, der kan af-
lægges, for Guds Lands Magt og Christendommens
Sandhed. De udelukke Enhver af deres Samfund, som
handler herimod og bærer ond Frugt.

5. G j e n d ø b e r n e hævede sig over og foragtede de
borgerlige Love og Indretninger, bedragne af sværmeriske
Ideer om et nyt Zions-Rige, hvor der skulde herske Frihed
og Lighed, og ingen Forstjæl være paa Dyrighed og Under-
saatter o. s. v. — Baptisterne vise overalt Lydighed imod,

og Agtelse for de borgerlige Love og Indretninger. Grundsætningen, at man bør adlyde Gud mere end Menneskene, anvende de kun paa alt, hvad der angaaer Religionen. I verdslige Ting betragte de Landets Lov som Guds Lov.

6. Gjendøberne bandlyste og foragtede Videnskaber og videnskabelig Dannelselse. — Baptisterne ere langt fra at foragte disse, eller nægte deres Nytte, fordi deres Misbrug ofte fører Mennesket bort fra Gud. Dog holde de Lærdom uden Guds Aand, for uskicket til at gavne Guds Rige; og troe, at Gud ogsaa af de Uærdes Mund kann grundfæste en Magt, til Seier over Evangeliets Fjender.

7. Gjendøberne fordommes i den augsborgske Confessions 16de Artikel, fordi de lære, at det ikke er christeligt, at beklæde et Embede i Staten, at være Dyrighedsperson eller Dommer i Statens Tjeneste, at udføre Dødsstraf eller kæmpe i en retfærdig Krig; dernæst, at det ikke er christeligt at kjøbe og sælge, at aflægge Eed, at besidde egen Eiendom, at gifte sig o. s. v. — Baptisterne erklære, at alt dette kan skee overeensstemmende med Christendommen.

8. Gjendøberne fordommes i den augsb. Confessions 17de Art. fordi de lære, at Djævlens og de fordomte Menneskers Helvedsstraf skal engang høre op. — Baptisterne troe derimod, at de Fordømtes Fordømmelse varer lige saa længe, som de Saliges Salighed, nemlig evig.

9. Gjendøberne vare egentlig ingen Gjendøbere, men Gjenstænkere, de døbte ikke Folk, som allerede for havde været døbte; de bestænkede kun paa ny Personer, som allerede engang vare bestænkede som Born. De brugte nemlig ingen Daab, (Neddypelse af Legemet i Vand) ligesaa lidet som den lutheriske Kirke; ligesom denne bestænkede de, istedetfor at døbe. — Baptisterne kjende kun een Daab, den af vor Herre Jesus Christus befalede Nedsænken af Legemet i Vand. Da Bestænkelsen er en Opfindelse af Mennesker, mangler den for dem al christelig Betydning og Værd. De døbe derimod aldrig Dem, som i Sandhed ere døbte; de døbe heller aldrig, uden at Den, der døbes, er af Guds Ord tilfulde overbevist om, at

han ingensinde for er bleven døbt. De ere altsaa ingen Gjendøbere.

10. Gjendøberne ansaae Børnens Bestænkelse for ugyldig, og meente, at denne burde stee i den vorne Alder. Alderen og en mundtlig Troesbekjendelse var hos dem Hovedsagen. — Baptisterne see ikke paa Alderen, men paa Troen. Om et Menneske er et Barn eller en Vd-
ding er dem ligemeget, naar de af Guds Aands Virkninger i hans Hjerte og Levnet, saavidt disse kunne opdages i Ord og Gjerninger, bør slutte, at han er et gjensfødt troende Guds barn.

Baptisternes Lære om christne Menigheder.

1. En Christen er et Menneske, der er født paa ny af den Helligaand og saaledes har annammet Troen. De naturlige, uomvendte, vantro Verdens-Mennesker derimod ere Hedninger, hvad enten de ere bestænkede eller ikke. — En christen Menighed skal bestaae blot af Christne; ikke af Hedninger og Christne. Den Ager, paa hvilken Guds Born og Verdens Born, Protestanter, Katholiker, Jøder og Muhamedanere skulle uhindrede og med lige Ret-
tighed vore tilsammen, er, efter Herrens Udtryk, „Verden“ Matth. 13, 38., og da denne er inddeelt i Lande og Kongeriger, saa er det Staten, i hvilken enhver Borger og Beboer bør have lige Religionsfrihed. Men Christi Rige er ikke af denne Verden, Joh. 18, 36. der gjælde andre Love, der bør Alt være anderledes.

2. „Sandelig, sandelig, siger jeg dig: uden at Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige,“ følgelig ikke optages i Christi Menighed. — Menighedens Tilstand beskrives i de herlige Ord: „Saa ere I da ikke mere Gjester og Fremmede, men de Helliges Medborgere og Guds Huusfolk, og bygte paa Apostlernes og Propheternes Grundvold, saa at Jesus Kristus selv er Hoved-Hjørnestenen, paa hvilken den ganske Bygning vorer til et helligt Tempel i Herren.“ Eph. 2, 19—21. Dette aandelige Huus bestaaer af levende

Stene 1 Petr. 2, 5. og beskrives i Apostlernes Gjæringer, blandt andet i følgende Ord: „de vare varagtige i Apostlernes Lærdom og Samfundet og Brøds-Brydelsen og Bønnerne.“ Ap. G. 2, 42.

3. Imellem Christi Menigheds Medlemmer og Verdens Mennesker drages en bestemt Grændselinie. De Sidste staae udenfor Menigheden. „Hvad kommer det mig ved, ogsaa at domme dem, som ere udenfor? Domme I ikke dem, som ere inde? Men Gud dommer dem, som ere udenfor.“ 1 Cor. 5, 12. 13. En Biskop „bor have et godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor (Menigheden).“ 1 Tim. 3, 7. „Omgaes viselig med dem, som ere udenfor.“ Col. 4, 5. 1 Theff. 4, 12. — At de Christne, Guds Born, skulle danne en, fra Verden adskildt Menighed, og at de ikke skulle vente dermed, i Haab om, engang at see Verden omkring dem forvandlet til en Skare af Troende, det befales i følgende Ord: „Drager ikke i et fremmed Lag med Bantro; thi hvad Fælleds-skab haver Retfærdighed med Uret? og hvad Samfund haver Lys med Mørke? og hvad Dvereensstemmelse er der mellem Christus og Belial? eller hvad Deelagtighed haver en Troende med en Bantro? Hvad Samqvem haver Guds Tempel med Afguder? thi I ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud haver sagt: jeg vil boe iblandt dem, og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. Derfor **gaaer ud fra dem, og fraskiller eder**, siger Herren, og rører ikke noget Urent; og jeg vil annamme eder, og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine Sonner og Døtre, siger Herren, den Almægtige.“ 2 Cor. 6, 14—18.

4. Evangeliets Prædiken, og selgelig Ret til at bivaane denne, tilhører ethvert Menneske; thi der staaer skrevet: „Prædiker Evangelium for al Skabningen.“ Men Daaben, Nadveren og Menigheden tilhøre kun de Omvendte. Nadveren er den synlige Fremtræden af Christi Legeme, i dets samlede Lemmer. „Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Christi Blods Samfund? det Brød som vi bryde, er det ikke Christi Legems Samfund? Thi eet Brød, og eet Legeme ere vi Mange; thi vi ere

alle deelagtige i det ene Brød. Seer til Israel efter Kjødets; de, som æde Dfferne, ere de ikke deelagtige i Alteret?" „J kunne ikke drikke Herrens Kalk og Djævlens Kalk; J kunne ikke være deelagtige i Herrens Bord og Djævlens Bord (eller Verdens Bord og Kalk)“, 1 Cor. 10, 16—18. 21. J kunne ikke være Communicanter og tillige Verdensmennesker. At træde i hiint Christi Blods og Legemes Samfund med Nogen, er derfor, paa det allerhøitideligste, for Herrens Afsyn, at erklære ham for en Broder i Christo, hvilken Erklæring følgerlig maa stee af Hjertets Dverbeviisning og med god Samvittighed, uden at Nogen skjuler sig bag Uvidenhed eller søger andre Udflugter, medens man er sich bevidst, at slutte Broderskab i Christo med Verdensmennesker.

5. Indsniger et uomvendt Menneske sig i Christi Menighed, saa aabenbare hans Gjerninger ham, og han udelukkes, efter Guds Ord, af Menighedens Samfund, som giver ham tilbage til Verdens Samfund. „Dømme J ikke dem, som ere inde? **Vortskaffer dog den Onde fra eder selv!**“ — „at overantvorde Satan (som Verdens Samfunds Dverhoved) en Saadan.“ 1 Cor. 5, 12, 13. 5. „Om din Broder synder imod dig, gik hen, og irettesæt ham imellem dig og ham allene. Hører han dig, da haver du vundet din Broder; men hører han ikke, da tag endnu Een eller To med dig, paa det at hele Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund. Men hører han dem ikke, da **siig Menigheden det**; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og Tolder,“ som for han blev Medlem af Menigheden. Matth. 18, 15—17.

Baptisternes Lære om Daaben.

Den Herre Jesus Christus har befalet, at de, som omvendes ved hans Ord og Aand, skulle indlemmes i hans Menighed og lade sig døbe, det vil sige: nedsænke i Vand, i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands. At døbe Uomvendte, hvad enten de ere unge eller gamle, har han ikke befalet. Dette skjønnes af Guds Ord, ved at

randsage det med en barnlig Lydigheds Aand, som alvorlig vil det, som Christus vil, og derfor ikke noies med løs Sand, til at bygge paa, men vil have en fast Grund, som ene findes i Guds Ord. — Baptisterne troe, at en Christen ikke, før han efter Ordet prøver, om han er døbt eller ikke, og før han lader sig døbe (naar han overbevises om det Sidste) tør spørge: Hvad faaer jeg ved Daaben? hvad Virkning kan den have paa mig? hvad bliver jeg ved den, meer end jeg nu er, da mine Synder alt ere tilgivne og Saligheden mig er given? Thi disse Spørgsmaal tilhøre Egennyttens, ikke Kjærlighedens og Lydighedens Aand.

1. Ordet Daab. — Ordet „dyppe“ heder i det Sprog, i hvilket det N. Testamente er skrevet, baptizo; deraf kommer Ordet baptizo (døbe) som er en **Forstærkning** af baptizo. Alt dette er saaledes indrømmes af Alle, som forstaae Testamentets Grundsprog, ogsaa af dem, der ere meest fjendtlig sindede imod Baptisterne. Hiint Ord, eller det tilsvarende Hovedord Baptisma, Baptismos (Daab) har ubestrideligen allevegne, hvor det bruges i det N. T. den Betydning, at bade (som er en Forstærkning af at dyppe), selv Luc. 11, 38., hvor det i Grundtexten bruges om Herrens Hænder, som han ikke før Maaltidet badede eller vadskede i Vand. I Betydning af „Bestænkelse“ eller „Bæden“ forekommer hiint Ord **aldrig** i det N. T. — Derimod er der et andet Udtryk i det N. T., nemlig *hrantismos*, som netop betyder „Bestænkelse“, „Besprængning“; dette bruges Hebr. 9, 13. 19. 21. 10, 22. 12, 24. 1 Pet. 1, 2. men **bruges aldrig om Daaben**; hvilket tydeligt viser, at Apostlene kun have brugt den sande Daab.

2. Herrens Befaling. — „Jesus traadte frem, talede med dem og sagde: Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaaer derfor hen, og a) lærer alle Folk, og b) døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands, og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet eder.“ (Matth. 28, 18—20.) Vil man bogstavelig oversætte disse Ord: „Gjører alle Folk til Disciple, døbende dem til Navnet Faderens og Søn-

nens og den Helligaands, lærende dem at være paa Alt, hvad jeg har befaleet eder," saa seer man endnu tydeligere, at her ikke kan være Talen om Born. Kun de som tilegnede sig Evangeliets Prædiken og vedkjendte sig Troen, idet de lode sig døbe, bleve Herrens Disciple. — "Og han sagde til dem: Gaaer bort i al Verden, og 1) prædiker Evangelium for al Skabningen. 2) Hvo som troer, og 3) bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke troer, skal blive fordømt." (Marc. 16, 15. 16.) Her see vi igjen den samme Orden i Herrens Forordning. Der findes, og kan ikke findes nogen Befaling i Guds Ord, som ophæver denne Forordning og den deri fastsatte Orden.

3. Beskrivelser af Daaben. — "Men i de samme Dage fremstod Johannes den Døber, som 1) prædikede i Judæa Ord, og sagde: Omvender eder; thi Himmeriges Rige er kommen nær." (Matth. 3, 1. 2.) "Johannes døbte med Omvendelsens Daab, idet han sagde til Folket, at de 2) skulde troe paa Den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesum." (Ap. G. 19, 4.) "Da udgik Jerusalem til ham, og det ganske Judæa, og alt Landet omkring Jordan. Og 3) de døbtes af ham i Jordan (i Jordans Flod," Marc. 1, 5.), de, som bekjendte deres Synder" (ingen Andre. Matth. 3, 5. 6.) "Jeg døber eder vel i Vand til Omvendelse — sagde han — men Den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Skoe jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder i den Helligaand og Ild. Matth. 3, 11. Desværre har man, for at lempe sig efter Bestænkelsen, oversat „med Vand," „med den Helligaand" o. s. v. istedetfor „i Vand" o. s. v., som der staaer i Grundsproget, ikke allene her, men Marc. 1, 8. Luc. 3, 16. Joh. 1, 26. 31. 33. Matth. 3, 11.)

„Derefter kom Jesus og hans Disciple i Judæa Land, og han opholdt sig der med dem, og døbte. Men og Johannes døbte i Enon nær ved Salim, thi der var meget Vand; og de kom derhen, og bleve døbte." Joh. 3, 22, 23. Her sættes Herrens Daab ved Siden af Johannes Daab, uden i mindste Maade at tyde hen paa nogen Forskiel imellem begge, med Hensyn til den legemlige Handling,

det er Nedsænkningen i Vandet. Dernæst angives Grunden, hvorfor Johannes valgte Enon til Døbested. D maatte dog Fornuften, eller rettere sagt Ufornuften, i de Christne tie, naar Guds Ord saa tydeligt og klart taler!

„Da kom Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes af ham. Men Johannes formeente ham det meget, og sagde: Jeg haver behov at døbes af dig, og du kommer til mig? Men Jesus svarede, og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstedte han ham. Og der Jesus var døbt, steg han strax op af Vandet; og see, Himlene aabnedes ham, og han saae Guds Aand fare ned som en Due, og komme over ham. Og see, der kom en Røst af Himlene, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag.“ Matth. 3, 13—17. Hvor høitideligt var det, da Guds Søn, som Forbilledet for os i alle Ting, blev døbt! Hvor høit ærede Gud Daaben (den sande) ved denne Leilighed! — „Og Jesus var henvend tredive Aar, da han begyndte at lære,“ og blev døbt, Luc. 3, 23., skjøndt vor Herre lige saa vel kunde have ladet Johannes komme saamange Aar før til Verden, og ladet sig selv døbe som Barn.

1) „Philippus oplod sin Mund, og, begyndende fra dette Skriftsted (Jes. 53.) forkyndte han ham (Kammersvenden fra Æthiopien) Evangelium om Jesu. Men som de droge fremad Veien, kom de til noget Vand, og Kammersvenden sagde: See, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Men Philippus sagde: 2) Dersom du troer af ganske Hjerter, maa det stee. Men han svarede, og sagde: Jeg troer, at Jesus Christus er Guds Søn. Og han bød Bognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Kammersvenden, og han 3) døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus, og Kammersvenden saae ham ikke mere; men han drog glad sin Bei.“ Ap. G. 8, 26—39. Her see vi, som om det foregik for vore Dine, hvad Daab var i Apostlenes Tider; og see tillige den rette Orden fulgt, som vi ovenfor havde iagttaget i Herrens Forordning.

4. Daabens Betydning. — Betydningen ligger fuldkommen tydelig udtrykt i selve Handlingen. „Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte i Christum Jesum, ere døbte i hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben i Døden; paa det at, ligesom Christus er opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.“ Rom. 6, 3. 4. „I, som ere begravne med ham i Daaben, og med opreiste i ham formedelst Troen, af Guds Kraft, som opreiste ham fra de Døde.“ Col. 2, 12.

5. Fortegnelse paa Døbte. — „Men Philippus kom ned til en Stad i Samaria, og 1) prædikede Christum for dem.“ „Men der 2) de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som horer til Guds Rige og Jesu Christi Navn, 3) bleve de døbte (her see vi atter den rette Orden efter Herrens Forordning) baade a) Mænd og b) Kvinder.“ Ap. G. 8, 5. 12. Her mangler en tredie Rubrik, nemlig: Børn.“ Hvorfor? Vare maaskee de, som døbtes, nogle faa Menneſter, som just ingen Børn havde? Nei; thi det hedder: „Folket gav samdrægtigen Agt paa det, som sagdes af Philippus, i det de hørte og saae de Tegn, som han gjorde. Thi af Mange, som havde urene Mander, fore disse ud, raabende med hoi Røst; men mange Værkbrudne og Halte bleve helbredte. Og der blev en stor Glæde i denne Stad.“ „Men der Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de o. s. v. „Der maa altsaa have været en stor Mængde, som blev døbt; men Philippus døbte ingen Børn, hvilket netop læres os, idet der siges „Mænd og Kvinder.“

Hvor intetsigende ere, i Sammenligning hermed, de Indvendinger, som man gjør med Hensyn til et par Familier, hvis Daab fortælles, uden at der nævnes det mindste om Børn, som døbtes med. Hvo vilde bygge paa en saa løs Sandgrund, som den, at disse Familier mulig en kunne have havt Børn? Altid maatte man jo ogsaa indromme Muligheden af, at de ingen have havt. Desuden er der paa alle Steder sørget for, at man ikke kan antage, at de Døbte vare Børn, hvortil man dog ikke kunde have mindste

Ret, ifølge Herrens Forordning, ifald end dette ikke var steet. Ap. G. 10, 44. staaer udtryffeligt, at da Petrus endnu talte i Corneli Huus, „faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet.“ „Da svarede Petrus: Mon nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulle døbes, som have annammet den Helligaand, ligesom og vi?“ „Ehi de hørte dem tale med fremmede Tunge-maal, og hoiligen prise Gud.“ (v. 46. 47.) Om Stockmesterens Huusfolk, der døbtes tillige med ham, læse vi, at Paulus prædikede for dem alle, og at de glædede sig. (Ap. G. 16, 32. 34.) Lydia's Huusfolk, som bleve døbt med hende paa et fremmed Sted, kaldes „Brødre,“ som Paulus trostede. Ap. G. 16, 40. Om Stephanæ Huusfolk, som Paulus havde døbt (1 Cor. 1, 16.) siger han 1 Cor. 16, 15. „at de have hengivet sig selv til at tjene de Hellige.“

6. Steder, hvor Daaben omtales. — Matth. 20, 22. Luc. 12, 50. Her sammenlignes de ubeskrivelige Lidelser, i hvilke Kristus ned sank, som i et bundløst Hav, med en Daab. Ps. 69, 2. 3. 15. 16. I hvilket Beviis for, at Daab ikke er Bestænkelse!

1 Cor. 10, 1. 2. Her sammenlignes Israels Gang igjennem det røde Hav med en Daab, fordi Havets Vand stod som en høi Muur paa begge Sider og Skystotterne bag og foran dem, saa de vare ligesom begravne i Dybet mellem disse Bægge. 2 Mos. 14.

1 Pet. 3, 20. 21. Her siges, at otte Sjæle bleve frelste i Syndflodens Vand, hvis Modbillede, Daaben, ikke er Renselse fra Kjødets Ureenhed. At der her sees hen paa Daaben, som et Bad, er ivinesfaldende. Der siges dernæst, at Daabens Betydning og Vigtighed ikke ligger i Legemet's Renselse, men i den høitidelige Erklæring, som det Menneske aflægger, der døbes, og som, i Dvereensstemmelse med Rom. 6, 3. 4., bestaaer i den Forsikkring, at han har „en god Samvittighed mod Gud, ved Jesu Christi Opstandelse.“ Her sees altsaa atter tydeligt, at de Spæde ikke kunne døbes.

Gjendrivelse af det, hvormed Børnenes Bestænkelse i Almindelighed forsvares.

1. Det Første og Vigtigste, som altid gjentages til Forsvar for Barnebestænkelsen, er Matth. 19, 13. 14. Marc. 10, 13. og Luc. 18, 15 om de smaa Børn, som bragtes til Jesus. En fordomsfri Bibellæser seer snart, at her slet ikke tales eller handles om Daab, og at der ikke skeer nogen Daab. Hvorledes kunne disse Steder da indeholde en Befaling eller et Exempel for os, med Hensyn til Daaben? Hvorfor vil man her ved Fornufts slutninger skabe sig en løs Sand-Grund, istedet for at bygge paa det faste tydelige Guds Ord? Hvorfor vil man bortraisonnere hvad Herren her byder, at vi nemlig skulle følge hine Forældres Exempel og bede ham om, at tage vore Børn paa sine Arme og velsigne dem? Maa ikke vor Herres Jesu Exempel have Lovskraft for os og gjelde mere end vore Fornufts slutninger? Lad os ikke være fromme paa egen Haand; thi Herren elsker ikke en Fromhed, ved hvilken man afviger fra hans Regel.

2. Barnebestækelsens næste Hovedstotte, er en feil Anskuelse af Omstjærelsen, som hiin skal være traadt i Stedet for. Omstjærelsen var en billedlig Handling, og hørte til de mange, som udgjorde den gamle ceremonielle Jødedom og som i Tidens Fylde skulde afløses af en bedre Tilstand. Col. 2, 17. Ebr. 7, 18. 19. 8, 5. 9, 10. 10, 1. Men denne bedre Tilstand bestaaer ikke deri, at nu, formedelst Barnebestænkelsen, hele Lande og Kongeriger beboes af hedenste Christne. Denne Tilstand er meget mere en Fortsættelse af den ceremonielle Jødedom, en Katholicisme, som har sat nye Skjgger i de gamles Sted. Men efter Guds Villie, tydeligen udtrykt i hans Ord, bør Alting nu at være heel anderledes. — Jøderne vare et fra alle andre kirkelig adskilt Folk. — De Christne blandt alle Folkstammer skulle kirkelig træde ud af Verden og sammentræde til Christi Menigheder, som ere kirkelig adskildte fra Hedningerne. — Jødedommen blandt Jøderne var i Almindelighed kun en udvortes Religion. — Christendommen i Christi Menigheder skal være sand, levende Tro. — Til

Jøderne hørte Alle deres Afkom efter Kjødets; Jøderne fødtes som Jøder. — De Christne fødes ogsaa, men ovenfra, af den Helligaand og Evangeliets Prædiken, ikke af Mennesker; thi Alle fødes efter Kjødets i en naturlig hedenst Tilstand, og vedblive at være Hedninger, indtil denne ophører. — Jødernes Børn omstæres paa Kjødets, og fik derved Lov til at deeltage i de udvortes Cereemonier. — De nysfødte, nysopvakte Christne omstæres ogsaa, men indvortes i Hjertet, og naar denne Omstærelse kjendes, have de Ret til at indtræde i den levende Guds synlige Menighed, og nyde dens Samfunds himmelske Goder. — At Birkelighed og Sandhed overhovedet skulde træde i Stedet for Billede og Skygge, at Omstærelsen har sin tilsvarende Birkelighed i Hjertets Omstærelse, derfor gives der flere Beviser i Guds Ord, end Rummet her tillader at anføre. Joh. 4, 20—26. 5 Mos. 30, 6. Jer. 4, 4. Rom. 2, 28. 29. 9, 8. Phil. 3, 3. Gal. 5, 6. 6, 15. 1 Cor. 7, 19. 2 Cor. 5, 17. Hvor findes derimod et eneste Bibelsted for, at Daaben nu staaer i Stedet for Omstærelsen? Men om end dette var, saa kunde en Jøde dog ikke omstæres for han var til, for han var født; og en Christen kan ikke døbes, for han har faaet sin Tilværelse af Gud formedelst Evangelium, for han er født ovenfra og har faaet Troen, „som kommer derved at man hører,“ Guds Ord. Rom 10, 17. Det kommer altsaa med Hensyn til Omstærelsen atter kun an paa, hvad der skal gjælde, enten Guds tydelige Ord, eller forvirrende Fornuftslutninger.

3. Undertiden hører man ogsaa sige, at Børns Daab ikke er forbudt i Skriften. Men efter den Grundsætning maatte jo enhver Synd, hvis Navn i Skriften ikke nævnes, være tilladt?! — Med Hensyn til Daaben handler man omtrent, som naar Talen var om, hvorledes vi kunne blive retfærdige for Gud, og man vilde gaae Brevet til de Rommere og saa meget andet forbi, men henvende sig til Dan. 4, 24. Ps. 18, 21. 25. Jac. 2, 21. 24., for deraf at bevise, at vi ved egne Gjæringer kunne retfærdiggjøre os selv.